

[Indenrigsministeren.]

ved, at det ærede medlem, som han også selv sagde, på et vist tidspunkt har været tilsynsførende ved seruminstitutet og som følge deraf kender forholdene derude.

Der har været nævnt et andet spørgsmål, som jeg gerne vil kommentere, nemlig at der er afgivet en betænkning af et i 1959 nedsat udvalg, men at denne betænkning ikke blev offentliggjort. Nu har man spurgt — måske ikke her i salen, men det har været nævnt i pressen — om det var, fordi dette udvalg havde delt sig i et flertal og et mindretal, at jeg ikke havde turdet offentliggøre betænkningen. Jeg turde godt, men betænkningen var jo udarbejdet til internt brug af et embedsmandsudvalg efter henstilling fra regeringens økonomiske sekretariat, for at vi kunne få en plan for udbygningen af seruminstitutet, så at vi ikke, som man hidtil havde gjort, skulle udbygge det etapevis ved at sætte én bygning her og én bygning dér, uden linje og plan. Men det er klart, at denne betænkning — jeg håber, vi har tilstrækkeligt mange eksemplarer — med glæde vil blive stillet til rådighed for det folketingsudvalg, som får med denne sag at gøre. Det er givet, at denne betænkning, som i meget stor udstrækning behandler de rent tekniske spørgsmål, som i en af sine tykke bøger analyserer samtlige bygningers tilstand og størrelse, har været værdifuld for det udvalg, der nu har afgivet betænkning, idet alle de undersøgelser, som dette første udvalg, embedsmandsudvalget, har foretaget, behøvede det næste udvalg ikke at foretage, og de rejser, som medlemmerne af det første udvalg foretog for at studere forholdene i andre lande, de beregninger og disse oplysninger har det næste udvalg — hvoraf det ærede medlem hr. Axel Ivan Pedersen, der også er tilsynsførende ved seruminstitutet, er medlem — kunnet drage nytte af. Udvalgsarbejdet har altså ikke været spildt. Jeg er som sagt villig til — såfremt vi har så mange eksemplarer, hvad jeg håber — at stille dette embedsmandsudvalgs betænkning til rådighed for folketingsudvalget.

Endelig kommer jeg til det spørgsmål, som har spillet den store rolle i diskussionen i dag, nemlig spørgsmålet om, hvorvidt seruminstitutet skal blive liggende og

udbygges på det sted, hvor det nu ligger. Det er da klart, at noget af det første, som faldt mig i tankerne, da jeg fik med dette at gøre, var: er det rimeligt, kan man forsvare at udbygge det dér? Hvilken begrundelse er der for det? Det er mit absolutte indtryk — efter mange samtaler med byggeudvalget og med de folk, der har med seruminstitutet at gøre, og som kender til det — at de begrundelser, de giver, er sagligt velmotiverede. Jeg vil ikke dermed sige, at jeg, hvis udvalget kan overbevise mig om, at det vil være rigtigt at flytte seruminstitutet ud, ikke vil kunne tænke mig at gå med dertil. Mit parti er ikke interesseret i at stritte imod en fornuftig udflytning af statsinstitutioner, men jeg vil samtidig sige, at så skal det også være en fornuftig udflytning.

Jeg kan, som også det ærede medlem hr. Morten Lange siger, ikke indse, at man bare skal flytte ud for udflytningens skyld; det har ikke noget formål i sig selv. Jeg må måske lade mig falde for fristelsen til at spørge det ærede medlem hr. Damsgaard, om det skulle være en ny interesse, det ærede medlem har fået, eller den er af ældre dato. Jeg ved godt, det måske er småting at hænge sig i, men alligevel kan jeg ikke dy mig for at sige det, for både venstre og de konservative har da i finansudvalget stemt for en bevilling til skitseprojektering til udbygning af seruminstitutet på det sted, hvor det ligger.

Men når jeg har bøjet mig for de oplysninger, jeg har fået, er det til dels, fordi, som det også er nævnt, et seruminstitut, der betjener landet sygehusvæsen, må placeres, hvor den største del af sygehusvæsenet befinder sig, hvis det skal placeres rationelt. I København findes der 46 pct. af landets hospitaler med ca. 29.000 sengepladser; altså op imod halvdelen af landets sygehuskapacitet findes i København, hvor seruminstitutet ligger. Vi kan gå et skridt videre og sige, at i det københavnske område findes 25 pct. af landets læger, og her har de deres gerning. Det er dog heller ikke uvæsentligt.

Dernæst vil jeg gerne gøre opmærksom på, at det rent trafikale også spiller en rolle. Seruminstitutets arbejde er af en sådan beskaffenhed, at det skal yde hurtig hjælp — hurtig hjælp er dobbelt hjælp — og de